

" Як не любов, то що ж це може бути? "

(Сценарій вечора для учнів 9 – 11 класів)

ЧИТЕЦЬ. "...Любов, що водить сонце і світила..." Цими словами великий Данте завершив свою безсмертну "Божественну комедію".

Кохання – це рушій життя на землі, це напруження всіх сил, людських і нелюдських, подолання всіх перешкод. Не існує людини, яка б не мріяла про кохання. Так було в усі часи, в усіх країнах. Було, є і буде. Свідченням того, що кохання завжди заповняло душу людини, є велика кількість художніх творів, які дійшли до нас крізь століття. Про любов написано багато, про неї складають романи, поеми, вірші... Петрарка, Шекспір, Байрон, Лермонтов, Анна Ахматова, Ліна Костенко ...Імен поетів, які писали і пишуть на цю тему, дуже багато. У кожному творі постає перед нами людина зі своїми радощами, сумом, нескореністю, болем, щастям... Та чи все сказано? Звичайно, ні. У кожної людини своє життя, свій світ з неповторним коханням.

Саме воно є джерелом творчого натхнення багатьох поколінь.

На фоні музики:

ЧИТЕЦЬ.

В одмінах народжень, крізь даль і роки,
До тебе манили пориви п'янкi,
З пісень тобі серце сплітало вінки,
Якими вінчалася ти залюбки.
У різних народженнях, в різні віки,
Як чую легенди старі про кохання,
Про щастя побачень, про біль розставання,
Ввижається серцю зраділому вмиць:
Мов зірка Полярна, крізь морок століть
Твій образ ясний наді мною зорить.
Несе нас кохання довічна ріка,
З нескореного часу вона витіка.
В ній сльози розлуки, освідчень слова –
Одвічне кохання усіх порива.
Сьогодні ж кохання спинило свій біг,
Тобі воно рідна упало до ніг.
У ньому ридання і радості спів,
У пісні моїй – всіх поетів порив,
В одному коханні – любов всіх часів.

Пісню Наталії Май "Де ти любов?" виконує шкільне тріо "Барвінок "

ВЕДУЧИЙ. Саме сьогодні, 14 лютого, ми звертаємося до теми кохання, бо сьогодні незвичайний день – День Валентина – всесвітній день закоханих.

(На фоні класичної музики йде розповідь про історію Дня Валентина)

ВЕДУЧИЙ. У сиву давнину, зазначену 3 століттям н. е., Римський імператор видав наказ, який забороняв людям одружуватися. Молодий єпископ Валентин, бачачи

страждання закоханих, вінчав їх таємно. Про порушення імператорського наказу довідалися законники. За цю "злочинну діяльність" імператор наказав кинути злісного порушника до в'язниці.

Іронія долі чи черговий жарт Ерота, але у в'язниці молодий єпископ закохується у сліпу дочку наглядача. Кохання – гаряче, мов вогонь, і швидкоплинне, як спалах блискавиці, заповонило серця молодих людей. Воно народилося, спалахнуло і вмерло, бо Валентина стратили. Перед смертю він послав дівчині записку з єдиною фразою: "Від Валентина".

Так і мандрують з того часу світом "валентинки" – послання закоханих. А 14 лютого – день смерті єпископа Валентина – відзначають у всьому світі і називають днем закоханих.

ВЧИТЕЛЬ Сьогодні ми з вами будемо веселитись, розважатись. І, як зазвичай, такий захід не може проходити без цікавих конкурсів. А, отже, нам потрібно обрати журі. (*Обирається журі*).

ВЕДУЧИЙ (*Звертання до присутніх: "Підніміть руки ті, хто любить романтику"*.) Для вас наш перший конкурс "Валентинка".

(*Конкурс "Валентинка". Участь приймають 5 хлопців, які за кілька хвилин мають підписати валентинки. Результати конкурсу оцінює журі.*)

ВЕДУЧИЙ Поки наші хлопці працюють, ми з вами – танцюємо.

(*Звучить музика для танцю. По закінченні танцю, журі оголошує результати конкурсу.*)

ВЧИТЕЛЬ Я пропоную вам погортати сторінки світової лірики, торкнутися своїми серцями того дива, що змінює увесь світ і нас у ньому, робить людей кращими, добрішими, благороднішими! Услід за митцями різних часів і народів увійдімо до казки любові аби спробувати розгадати загадку її незнищенності.

Читець: Тому, кто томится от жажды,
Рассказ мой о давней вине...
Однажды, послушай, однажды
Любовь приходила ко мне.
Она попросила напиться,
Присев на крылечко моё,
Но я не дала ей водицы,
Я раньше спросила её.
Я раньше её расспросила
Откуда она и куда,
Я раньше ответить просила,
Какая нужна ей вода.
И, глянув печально и косо,
Сидела любовь у огня,
Ответила мне на вопросы
И тихо ушла от меня.
И если, послушай, послушай.

Она постучит к тебе в дом,
Ты раньше отдай ей всю душу,
А спрашивать будешь потом.

ВЕДУЧИЙ Сапфо — перша поетеса античного світу, жінка-легенда, авторка безсмертної любовної лірики, вічний символ кохання. Її називали "загадкою", "дивом", "десятою музою".

Один із переказів свідчить, що Сапфо закохалася у перевізника з острова Лесбос – Фаона, якому Афродита подарувала чарівну вроду. Її почуття було сильним, але без взаємності. Не витримавши такого випробування, Сапфо кинулася у море.

Інша версія життєпису Сапфо говорить, що доля подарувала їй любов, варту бути оспіваною у віршах. У неї нібито закохався відомий, багатий і вродливий співець Алкей. Після зустрічі він присвятив "фіалкокудрій" обраниці низку пристрасних віршів. Сапфо з ніжністю відповіла на почуття нового друга, але пов'язувати з ним своє життя не бажала.

ЧИТЕЦЬ До богів подібний мені здається
Той, хто біля тебе, щасливий, сівши,
Голосу твого ніжного бриніння
Слухає й ловить.
Твій принадний усміх: від нього в мене
Серце перестало б у грудях битись;
Тільки образ твій я побачу – слова
Мовить не можу.

ВЕДУЧА За античності високо цінували кохання. Будучи не в змозі пояснити несподіванки цього почуття, створювали міф про Амура (Купідона), хлопчика-пустуна із крилами. Розважаючись, він стріляв із зав'язаними очима з лука. Серце, в котре влучала стріла Амура, запалювалось жагучим коханням. Відтоді людині не було спокою, адже почуття, послане Амуром, було сліпим.

ЧИТЕЦЬ

Як буря в горах бушує,
Аж дуби старезні тріщать,
Отак в моїм серці тривожнім
Той Ерос лютує оп'ять.
Знов Ерос той так мене мучить,
Як гірко-солодка змія.
І горе! Змії тій опертись не можу я.

ВЧИТЕЛЬ Напередодні свята ми запропонували вам, шановні романтики, створити 5 "закоханих" пар, але не сказали, для чого це потрібно. Ми оголошуємо наступний конкурс "Любов з першого погляду".

Запрошуємо наші пари сюди на сцену. Зустрічаємо оплесками (*оголошуються імена пар*).

(Хлопцям і дівчатам роздаються листочки паперу і ручки. Команда дівчат і команда хлопців сідають одна навпроти одної)

ВЕДУЧИЙ Умови конкурсу такі: ми зачитуємо запитання, адресовані окремо дівчатам і окремо хлопцям. А ви записуєте свої відповіді на папері. Кожна пара за співпалу відповідь отримає 1 бал. Отже, ми починаємо:

- Чи любить ваша дівчина готувати їсти?
- Яку страву найбільше любить смакувати ваш хлопець?
- Які улюблені квіти вашої дівчини?
- Яка марка машини до вподоби вашому кавалерові?
- Ваша дівчина полюбляє вирощувати квіти чи отримувати їх в подарунок?
- Яким видом спорту займається ваш хлопець?
- Яка музична група подобається вашій дівчині?
- Який предмет шкільної програми подобається вашому кавалерові?

ВЕДУЧИЙ Поки журі опрацьовує матеріали конкурсу, ми з вами танцюємо. *(Звучить музика.) (Журі оголошує результати конкурсу.)*

ВЕДУЧИЙ. На межі доби Середньовіччя та Відродження з'являється феномен Данте. Можливо, він би не уславився, якби не покохав.

Незгасне почуття Данте Аліг'єрі народилося "з першого погляду", коли йому було лише дев'ять років. За словами поета, відтоді й на все життя Беатріче "заволоділа його духом". За дев'ять років вони зустрілись вдруге.

ВЕДУЧИЙ *(на тлі мелодії "Історія кохання" у виконанні оркестру Поля Морія).* Удев'яте по моєму народженні моїм очам явилась преславна панна мого серця, яку багато хто звав Беатріче, навіть не знаючи, що вона і справді Благословенна. Віднині і надалі, кажу вам, кохання заповнило мою душу і зачало брати наді мною силу і владу... А про неї можна сказати поета Гомера словами: "Вона здавалася дочкою не смертної людини, а Бога".

ВЕДУЧИЙ. Ця зустріч стала поштовхом для створення перлини світової лірики — книги "Нове життя". Своєрідної автобіографії, в якій поезія переплітається із прозовою розповіддю про чарівну Беатріче Портінарі.

ЧИТЕЦЬ.

Така владарка мого серця мила,
Така вона вродлива і проста,
Що біля неї з подиву несила
Підняти зір і рознімать уста.
Їй очі освітила доброта,
Покора милостива стан повила.
Здається, по землі іде свята.
Що нам про вищу силу сповістила.

ВЕДУЧИЙ. Данте покохав на все життя. Страшний відчай охопив поета, коли оспівувана ним Беатріче несподівано померла (у двадцятип'ятирічному віці). Данте увічне образ коханої в "Божественній комедії". Поет бачить місце Беатріче в Емпіреях, вона стає його провідницею у небесних сферах.

Звучить фрагмент Сонати № 40 В. А. Моцарта.

ВЕДУЧИЙ. "В рік тисяча триста двадцять сьомий, у квітні, о першій годині шостого дня, увійшов я в лабіринт, де виходу немає". Так написав за п'ять років до смерті перший поет доби Відродження Франческо Петрарка. Останній запис був таким: "Вже ні про що не думаю я, окрім неї".

ВЕДУЧИЙ Петрарка побачив Лауру навесні 1327 року в церкві Святої Клари. Йому було — 23, їй — 20 і вона вже заміжня. Покохавши її з першого погляду, митець до кінця життя зберіг вірність своєму почуттю. Двадцять один рік поет оспівував жінку за її життя, ще десять років — після її смерті.

ЧИТЕЦЬ

Як не любов, то що ж це бути може?
А як любов, то що таке вона?
Добро? – Таж в ній скорбота нищівна.
Зло? – Але ж муки ці солодкі, Боже!
Горіти хочу? – Бідкатись не гоже.
Не хочу? – То даремна скарг луна.
Живлюща смерте, втіхо навісна!
Хто твій тягар здолати допоможе?
Чужій чи власній волі я служу?
Неначе в просторінь морську безкраю
В човні хисткому рушив без керма;
Про мудрість тут і думати дарма –
Чого я хочу – й сам уже не знаю:
Палаю в стужу, в спеку – весь дрижу.

ВЕДУЧИЙ. Лаура стає натхненницею і душею поезії Петрарки, який прославляє жінку і вірне кохання у сонетах. Його сонети – листи до неї.

ВЕДУЧИЙ. Навіть після смерті Лаури Петрарка продовжує писати сонети, присвячені їй – Коханій жінці, високе почуття до якої піднесло його над буденністю. Ми відчуваємо в поезії Петрарки живу душу, бо він кохає не ідеальний вигаданий образ, а земну жінку.

ВЕДУЧИЙ На часі наш наступний конкурс "Освідчення в коханні". Завдання буде таким: кожному хлопцеві з пари конкурсантів треба буде освідчитись в коханні своїй дівчині або оспівати її красу. А ми матимемо можливість почути красномовство наших юнаків. Шановні романтики, даємо вам кілька хвилин для підготовки.

ВЕДУЧИЙ Не забули ми і про дівчат. Для них ми підготували конкурс "Кохання і ...гроші", під час якого дівчата змушені будуть розв'язувати конкретні і невідкладні ситуації. Перед тим, як розпочати конкурс, ми хочемо налаштувати вас на робочий лад.

ВЕДУЧИЙ Отож, дівчата, уявіть собі, що ви вже дорослі, одружені і маєте свою сім'ю.

Ситуація 1. Ви з чоловіком безробітні. Як можна вижити в такій ситуації?

Ситуація 2. Ти отримуєш 1000 доларів на місяць, а твій чоловік поки що безробітний. Хто і як розподілятиме гроші у твоїй сім'ї?

Ситуація 3. Ти отримуєш на місяць 1500 гривень, а чоловік – 2500. Хто і як укладатиме бюджет витрат у твоїй сім'ї?

Ситуація 4. Ти маєш постійне місце роботи, а чоловік – безробітний. Ти весь час дошкулятимеш чоловіка, аби він шукав для себе роботу, чи сама шукатимеш йому місце роботи через своїх друзів або знайомих?

ВЕДУЧИЙ Настав час послухати наших хлопців. Журі ми просимо бути уважними, щоби правильно оцінити учасників конкурсу.

(Хлопці представляють свої "зізнання")

ВЕДУЧИЙ. Як виникає кохання, коли воно пробуджує душу людини, яким чином люди потрапляють у світ Ромео і Джульєтти? Відповіддю на ці запитання є сонети видатного представника англійського Відродження Вільяма Шекспіра. Хто ж була "смаглява леді", прекрасний, земний образ якої постає перед нами у ліричних рядках видатного англійця? Вважають, що це дочка італійського скрипача. Існує думка, що свої сонети Шекспір присвячував придворній дамі королеви Єлизавети Мері Фіттон. Саме в цих віршах зазвучав гімн земному кохання, кохання – опорі в буремному щоденному житті. Це почуття звеличує кожну людину, робить єдиною, обраною, найпотрібнішою в усьому світі!

ЧИТЕЦЬ (*Вільям Шекспір. Сонет 116*)

Не буду я чинити перешкоди
Єднанню двох сердець. То не любов,
Що розквіта залежно від нагоди
І на віддаленні згасає знов.
Let me not to the marriage of true minds
Admit impediments; love is not love
Which alters when it alteration finds,
Or bends with the remover to remove.
Любов – над бурі зведений маяк,
Що кораблям шле промені надії,
Це зірка провідна, яку моряк
Благословляє в навісній стихії.
O no, it is an ever-fixed mark
That looks on tempests and is never shaken;
It is the star to every wandering bark,
Whose worth's unknown, although his height be taken.
Любов – не блазень у руках часу,
Що тне серпом свої троянди свіжі –
І щік, і уст не займану красу.
Той серп любові справжньої не ріже.
Love's not Time's fool, though rosy lips and cheeks
Within his bending sickle's compass come;
Love alters not with his brief hours and weeks,

But bears it out even to the edge of doom.

Як це брехня – я віршів не писав,

І ще ніхто на світі не кохав.

If this be error and upon me proved,

I never writ, nor no man ever loved.

ВЕДУЧИЙ "Ромео і Джульєтта" — гімн торжествуючого кохання; кохання, що перемагає смерть. Трагедія великої пристрасності... Люди люблять по-різному. Шекспір змалював кохання безмежне й самовіддане. Він створив взірць ідеального кохання.

ВЕДУЧИЙ. Переходимо до наступного конкурсу "Я + ти". У нас на картках написані імена пар, які відомі своєю любов'ю всьому світові. Але зараз ці пари "розлучені". Конкурсанти повинні об'єднати цих закоханих і представити свої результати журі.

1. Адам.....Єва
2. Цезар.....Клеопатра
3. Тетяна.....Онегін
4. Наталка....Петро
5. Герда.....Кай
6. Наполеон....Жозефіна
7. Ромео.....Джульєтта
8. Скарлет О'Хара....Рет Батлер
9. ПетроНаталка

ВЕДУЧИЙ А ми з вами слухаємо пісню "Мамо — любов" (слова і музика Наталії Май) у виконанні наших учениць.

ВЕДУЧИЙ. Творця французької комедії Жана-Батіста Мольєра знають всі. Ми звикли до формули: "Мольєр – це Сміх!" і раптом... хтось додає: Мольєр – ще й лірик! Лірик? Не може бути! Але ось:

ЧИТЕЦЬ.

Хотів би я, щоб вас гірке зітхання,
Прогнавши сон, примусило палать...
Спите ви довго так, моє кохання, -
А не любить – чи це не те, що й спать?
Не бійтесь ви: не так уже й погано
Любить в житті, це краща із недуг,
І, люблячи, ми в кожній серця рані
Знаходим засіб бадьорити дух.
Любов – хвороба, як її таїти;
Признайтесь в ній – і легше буде жить.
Не треба тайн, любов не хоче снити,
Не бійтесь ви божка цього й на мить!
Де легше ви зустрінете страждання?
І чи в житті ярмо ще легше є?

Лякає вас любові панування,
А любе вам лиш владарство своє!
Але зятяйте, Амаранто мила,
З любов'ю сперечатися дарма!
Кохайте ж ви, поки кохати сила,
Бо час іде і вороття нема.

ВЕДУЧИЙ. Отже, і Мольєр зазнав мук кохання. Зворушливе інтимне звернення до коханої свідчить про його тонке розуміння мелодії любові, що завше супроводжується злетами почуттів і розчаруванням, емоційним піднесенням і розгубленістю, радістю і ревнощами...

ВЕДУЧИЙ. Про любов писали митці різних епох: Гете і Шиллер, Байрон та Гейне. Поети творили, шукаючи ідеали у глибинах людської душі.

ВЕДУЧИЙ. Поет своїм твором дарує безсмертя коханим. Саме тому дійшли до нас імена Беатріче та Лаури. Геній О. С. Пушкін відкрив ім'я Анни Петрівни Керн.

ВЕДУЧИЙ. Віршем "Я помню чудное мгновенье..." Пушкін увіковічнив образ жінки з сильною душею, стосунки з якою цінував так високо, що строфи, в яких були і спогади про першу зустріч, і палке почуття від нового побачення, лягли на папір за одну ніч.

Читається "Я помню чудное мгновенье...". Звучить "Вальс – фантазія" М. Глинки.

ВЕДУЧИЙ. Наступний наш конкурс, мабуть, найцікавіший. Конкурсанти, зіймайтеся, чи всі ви вмієте малювати?

Ми пропонуємо кожній парі намалювати портрет свого коханого чи коханої. Але малювати вони будуть не на папері, а на повітряних кульках, які для них уже приготовані.

ВЕДУЧИЙ. Тим часом ми звертаємося до всіх присутніх: "Подумайте і скажіть, яким може бути кохання". (*Вірне, взаємне, нерозділене і т. д.*). Журі оцінює портрети.

ВЕДУЧИЙ. Серед неоцінених скарбів, які залишив Байрон, - його кохання. Останньою любов'ю поета була Тереза Гвіччіолі, з якою він познайомився у Венеції за чотири роки до подорожі берегами Еллади.

(*На тлі "Пір року" П. І. Чайковського читається уривок з листа до Терези Гвіччіолі.*)

"Світе мій... Коли б ти знала, як я кохаю тебе, то не подумала б, що я можу забути тебе хоч на мить.

...Ніколи не захоплюватись, насолоджуватись, не надаючи насолоді дуже великої ціни – бути байдужим до всіх людських справ, - такі були основи моєї філософії. Я не хотів більше кохати і не сподівався, щоб мене хтось покохав. Ти зруйнувала всі ці наміри. Не треба було будити моє серце... Проте ці роздуми запізнились. Хоч би яким був кінець, довічно буду лише твоїм..."

ЧИТЕЦЬ.

І ділять нас не води швидкоплинні,
Не пасма гір, чи прірва, повна тьми,
А те, що долі в нас такі ж одмінні,
Як ті краї, де народились ми.
Палку дочку полуденного краю
Із півночі прибулець полюбив,
Та шалом півдня кров його палає,
Якої і борей не остудив.
Шал півдня влився до моєї крові,
Тому-то знов, скількох зазнавши ран,
Я бранцем став, я став рабом любові,
Навіки впав у твій, кохана, бран.

ВЕДУЧИЙ. Одним із найкращих ліриків ХХ століття є Гійом Аполлінер, французький поет, який оспівував рідну землю, справжнє кохання.

ЧИТЕЦЬ.

Любов померла на руках.
Ти пам'ятаєш першу зустріч
Та інша прилетить як птах
Ти тільки вийди їй назустріч.
Минула ще одна весна
Вона була ласкава й ніжна
Прощай годино чарівна
Ти прийдеш знов жадана й ніжна.

ВЕДУЧИЙ. Цей вірш, що увійшов до циклу творів "Присвяти життя коханню", стверджує, що кохання не гине навіть у серці безнадійно закоханого. А Музою поета, якій він присвятив і цей цикл, і чимало інших творів, була художниця Марі Лорансен.

ВЕДУЧИЙ. " *О ти, – звертається поет до богині, – яка ступає так широко, яка сіє смарагди, малахіт і бірюзу, мов зірки. Коли квітуєш ти, цвіту і я, цвіту, мов та жива рослина, яку люблять і доглядають. Твоя любов – небесний дар. Якими словами її описати?"*

ЧИТЕЦЬ.

Как объяснить слепому,
Слепому, как ночь, с рожденья,
Буйство весенних красок.
Радуги наважденье?
Как объяснить глухому,
С рожденья, как ночь, глухому,
Нежность виолончели
Или угрозу грома?
Как объяснить бедняге,
Рождённому с рыбьей кровью,

Тайну земного чуда,
Названного любовью.

ВЕДУЧИЙ. Симпатія... Закоханість... Любов... Що ж це за почуття? Давайте послухаємо, які відповіді на це питання дають великі майстри пера.

В. Шекспір: "Любовь всесильна: нет на земле ни горя – выше кары её, ни счастья – выше наслаждения служит ей."

Эрнст Тельман: "Кохання – та сама радість, вона, як сонячний промінчик, світить тому, хто живе наперекір стражданням, бідам, невдачам і турботам."

В. Гюго: "Воістину дорога не слава, не багатство, не талант, а можливість кохати і бути коханим."

О. де Бальзак: "Любовь – тайна, любовь жива только глубоко в сердце, и все погубло, когда мужчина говорит хотя бы своему другу: "Вот та, которую я люблю"

Джеймс Олдридж: "Любовь только тогда любовь, когда ей ничего не жалко".

ВЕДУЧИЙ Мабуть, кожен із вас пам'ятає свій перший танець. І зараз ми запрошуємо до танцю наших конкурсантів. Але танцювати вони будуть за однієї умови. Кожній парі ми даємо по яблуку, яке вони повинні тримати лобами. А решта несподіванок чекає на наших учасників уже під час самого танцю. (*Несподіванка в тому, що музика для танцю підібрана з різних стилів і уривками: вальс, ламбада, українська полька і т. д.*).

Якщо пара втратить яблуко, то вона виходить з гри.

Журі озвучує результати.

ВЕДУЧИЙ. Перше кохання, кажуть, найсильніше... Мабуть тому, що приходить рожевим серпанком юності, зачіпає серце крилом ліричної пісні, збудує почуття, перетворюючи всі думки в солодкі мрії, що несуть у вир романтики.

ЧИТЕЦЬ.

Чи знаєш ти світання в полі
Або задуманих садах,
Коли од щастя мимоволі
Сіяють сльози на очах?
Щебечуть птиці, вітер лине,
Немов дитинства дальні дні,
І кожна квітка і стеблина
До тебе тягнеться в півсні.
А ти ідеш. На небокраї
Яка краса огнів сія!
Й разом з природою співає
Душа закохана твоя.
І тільки серце б'ється дуже.
Здається. Так би вічно йшов...
Якщо ти знаєш це, мій друже, -
Ти знаєш, що таке любов.

(*В. Сосюра*)

ВЕДУЧИЙ. Любов... Солодка, мов мед, і гірка, мов полин-трава. Серед ураганів життя і штормів долі можуть розійтися стежки, що тільки-но з'єднались, навіки розімкнутися руки, що так і не встигли переплестися.

ЧИТЕЦЬ.

Я спиняти тебе не буду.
Ти прохोдь. Не спиняйся. Йди.
Прийде вересень і повсюди
Вкриє листям твої сліди.
Ти прохोдь, як проходить літо,
Щоб в дощі не вертати знов,
Мною вигадана і пригріта,
Мною й висміяна любов.
Бачиш, як все кінчатись може!
Листя стелиться на льоту...
Чому стала ти так не схожа
На далеку, інакшу ту!
Недосяжну, легку, співучу,
До якої брести й брести,
Для якої горіти, мучитись,
Взяти б море і принести,
Взяти б небо і тихо-тихо
Опустить і сказати: візьми...
Й вартувати тебе від лиха
Під зачиненими дверми...
Пройдуть вересень, жовтень, грудень...
Заметуть, занесуть сліди.
Я затримувать вас не буду,
Вам — туди, а мені — сюди.

(Кость Герасименко)

ВЕДУЧИЙ. Життя буває немилосердним і жорстоким, ставлячи на шальки терезів долі закоханих, вимагаючи невблаганними обставинами їх неминучої розлуки.

ЧИТЕЦЬ.

Якщо колись розлюбиш – хай це буде
Тепер, коли нічому вже не рад,
Хай світ мене осудить і забуде,
Але не будь останньою із втрат.
О, не додай до відчаю ще й зраду,
Коли і так обсяде серце жаль;
Нехай світанок принесе відряду,
А не поглиблює дощем печаль.
Залиш мене, та не в останні миті,
Коли зігнусь я і від менших бід;
Тепер залиш, щоб міг я зрозуміти:
Вже більших втрат мені чекать не слід.

Щоб навіть горе з розпачем тяжким
Вже після цього не здалось таким.

ВЕДУЧИЙ Зараз дівчата 11 класу хочуть вам подарувати невеличкий подарунок.

(Звучить пісня Н. Май "Казка про любов", а дівчата презентують танець власної постановки)

ВЕДУЧИЙ. Кожен, поет він чи прозаїк, драматург чи людина зовсім не причетна до літератури, у житті обов'язково "пише" свою неповторну історію кохання.

ВЕДУЧИЙ Настав час, коли журі оголосить нам підсумки усіх конкурсів і ми дізнаємося, яка пара заслужила звання "Валентин і Влентина".

ВЕДУЧИЙ Слова кохання звучали і звучать. Їх промовляли в різних країнах, в різні часи, різними мовами, різні люди... Все різне. Єдине – кохання.

Воно – "вогонь і лід", поезія і проза,
Воно, як пісня, без кінця та краю,
Що лине над безкраїми степами,
Як біг струмка, як грім і блискавиця,
Як зірка, квітка, що вража сміливця
Красою й простотою водночас.
Кохання – все, що є, було і вічно буде.
Воно зігріє вас у свята й будні.

ВЕДУЧИЙ. Любов не помирає, не розвіюється попелом. Вона живе скрипкою, словом, подихом вітру.

(На сцені на столику стоять два символічні сердечка, які по контуру прикрашені декоративними свічками. Кожен, хто читає строфу вірша, повільно підходить і запалює свічку.)

ЧИТЕЦЬ.

Якби помножити любов усіх людей,
Ту, що була, що є і потім буде,
То буде ніч. Моя любов, як день,
не знають ще чуття такого люди.

Якби зібрати з неба всі зірки,
І всі сонця з усіх небес на світі, -
Моя любов горітиме яркіш
За всі сонця, на тисячі століттів.

Якби зірвати квіти з усіх планет,
Що вітер їх під зорями колише, -
Моя любов пахнітиме міцніше
Над квіти всі, крізь вічний лет.

Якби зібрать красу усіх віків,
Повз мене хай ідуть вони без краю,-
Марії я на них не проміняю,
Ні одній з них не вклониться мій спів.

Хай очі їх зіллються в зір один,
І в серці зір цей буде хай світити,-
Зачарувать мене не зможе він –
Твоїх очей йому не замінити.

З яких зірок злетіла ти сюди,
Така ясна, що спів про тебе лине?
Світи ж мені, світи мені завжди,
Над зорі всі, зоря моя єдина!..

ВЕДУЧИЙ Дякуємо всім за увагу. Кохайте і будьте коханими!